

Nataša Dorčić, glumica

Američka priča

POVOD

Glavnu ulogu u novoj predstavi ZKM-a *Susjeda* igra Nataša Dorčić. Uloga Vjere nastala je prema tekstu Zorice Radaković, u režiji Ivica Boban, uz suigru kolega – Marice Vidušić, Urše Raukar, Doris Šarić-Kukuljica, Zdenke Marunčić i Saše Anočića.

Nataša gotovo dva sata ne silazi sa scene, a s vremenom njezina Vjera doživljava transformaciju iz zgodne i površne mlade žene, koja uživa u svom novouređenom stanu s tepihom od osam tisuća čvorova, u progonjenu zvijer u kojoj raste ogromna rupa straha, koju na kraju drame začepljuje zločinom.

Sjajno je gledati Natašu koja vozi brzi spust niz *Susjedu*. No užitak nije rezerviran samo za gledatelje. Kada sam je pitala kakav je to osjećaj, nositi cijelu predstavu na leđima, Nataša je rekla: "To je divan oslobađajući osjećaj. Kao da se dobro okupaš u nekoj kadi. Ili da se dobro isplivaš ili išećeš po svježem zraku. To je veliki gušt."

Tko je Nataša, glumica koja uživa u ulogama koje igra?

CURRICULUM VITAE

Nataša je rođena prije 34 godina u Rijeci. Završila je tri razreda talijanske srednje škole novinarskog usmjerenja, iako nikada nije ozbiljno razmišljala postati novinarka. Nakon srednje škole radila je sitne poslove i nije imala jasnu viziju što bi sa sobom i svojim životom. Nije voljela učiti, pomalo je voljela lagati i stalno je pričala da želi biti glumica. Jednog dana u fotografski studio u Rijeci, u kojemu je tada radila, ušetao je glumac Livio Badurina. Oni su tada bili dobri prijatelji. Obavijestio ju je kako se približava rok prijemnog ispita na Akademiji i ako želi biti glumica – sad je trenutak da se prihvati posla.

Nataša Dorčić upisala je Akademiju iz prvoga pokušaja.

Postala je studentica glume na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti, 1989. godine.

AKADEMIJA OTVARA VRATA

Na Akademiji je Nataša bila kao riba u vodi. Već na ispitima prve godine zapazio ju je Krešo Golik. Kada je započeo pripreme za seriju *Dirigenti i mužikaši* poslao joj je pisamce s posjetnicom. Unutra je bila ponuda za glavnu ulogu u seriji. Nataša nije mogla vjerovati. Mislila je da se netko šali s njom. No prošlo je nekoliko dana, a nitko se nije počeo smijati. Onda je odlučila nazvati Golika. Da, on je doista želio da Nataša glumi glavnu žensku ulogu u njegovoj novoj seriji. Radnja je smještena u zagorsko selo, a sadržavala je galeriju seoskih likova okupiranih ruralnim problemima socijalizma. Nataša bi trebala glumiti glavnu žensku ulogu – mladu seosku djevojku Ivku koja je u vezi sa seoskim mladićem Ivom, kojom će glumiti Sven Medvešek.

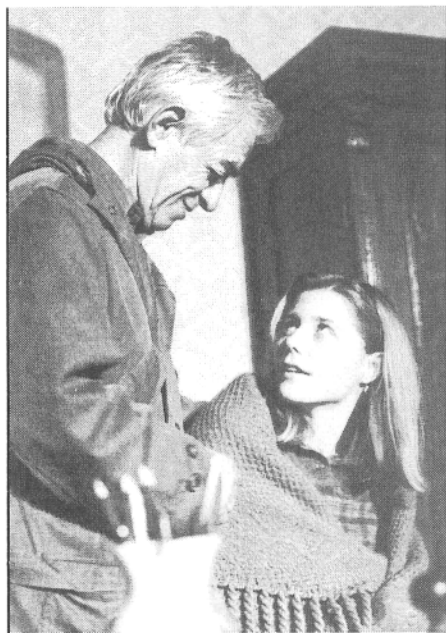
Nataša je prihvatila ulogu u *Dirigentima i mužikašima*, pauzirala na Akademiji i riječka studentica prve godine Akademije postala je Kerstnerova Ivka Bahat. Kratko potom, veza Ivke i Ive prerasla je u ljubavnu vezu Nataše i Svena.

Bila sam na sedmom nebu za snimanja. Sve mi je bilo super. Poslije, kad su vidjeli gotov materijal, rekli su nam da se malo prejako ljubimo. A mi nismo samo glumili, mi smo se zapravo malo i ljubili, jer smo bili cura i dečko. Bila nam je fora što smo mogli spojiti ugodno s korisnim.

Nataša je tim poslom stekla nekoliko bitnih iskustava koja će odrediti njezin budući život: sati glume koje je dobila od profesora Golika, veza sa Svenom koja je prerasla u brak i popularnost koja ju je iznenada zapljusnula. Odjedanput su svi znali tko je ona. I stalno su joj postavljali jedno te isto pitanje: "Zašto niste krstili dijete?"

Tijekom Akademije Nataša je imala još jedan uspješan susret s filmskom kamerom. Ona i Sven snimili su *Mirta uči statistiku* u režiji Gorana Dukića. Mirtu je igrala Nataša, statistika je bila zanimljiva, Sven zavodljiv, a taj studentski film postao je i ostao najbolji hrvatski kratkometražni igrani film.

Studentica Nataša nije se zaustavila na filmu. Već nakon prve godine studija krenula je u osvajanje hrvatskoga kazališnoga prostora. Prvo je zaigrala na Dubrovačkim ljetnim igrama u predstavama *Hekuba* u režiji Ivica Boban i *Kako bratja prodaše Jozefa* u režiji Joška Juvančića. Bilo je to početkom devedesetih. Zatim je Nataša otišla u rodnu Rijeku i "uskočila" u *Vježbanje života* riječkoga HNK-a. U istom kazalištu odigrala je i ulogu Viole u Shakespeareovu *Na Tri kralja* u režiji Vladimira Gerića. Tada se saznao zgodan detalj iz Natašina života – ona je obiteljski vezana s riječkim kazalištem. Njezin "nono" nekada je bio ekonom u HNK-u pa je i njezin otac statirao na sceni na kojoj je Nataša igrala.

Dirigenti i mušičaši

**NATAŠA U HNK-u
ILI KADA UBEŠ U KAZALIŠNE
KRUGOVE, SVA VOLJA
KOJU SI NOSIO NESTANE.**

Tijekom studiranja Nataša Dorčić postala je stipendistica zagrebačkoga HNK-a pa je s 23 godine počela igrati na sceni nacionalnoga kazališta. Prva uloga bila je alternacija Almi Prici u ulozi Sunčanice u predstavi *Osmanu*. Sljedeća predstava u kojoj je igrala u istom kazalištu bila je *Amerikanska jahta u splitskoj luci* u režiji Jakova Sedlara. S tom su predstavom Nataša i zagrebački HNK proputovali gotovo pola zemaljske kugle – od Amerike i Kanade, preko Australije do Johannesburga.

Natašu podjele nisu zaobilazile, a velika scena i puno gledalište ispunjavali su je zadovoljstvom. Igrala je u posljednjoj Spaićevoj predstavi *Potopljena zvona* koja je nastala po tekstu Ive Brešana. Iz haenkaovskog perioda rado se sjeća i predstave *Svoji smo, dogovorit ćemo se* Ostrovskoga, u režiji Božidara Violača.

Pa ipak, Nataša nije bila potpuno sretna. Bila je mlada i željela je igrati, oslobađati svoju individualnost, razvijati se. A tempo igranja predstava u nacionalnoj kući to joj nije omogućavao. Tko još ne zna da se u HNK-u na jednoj sceni "guraju" tri ansambla – opera, balet i drama, i teško je izigrati bilo koju predstavu?!

"Često mi se događalo da imamo premijeru, pa onda mjesec i pol do prve reprize, pa se onda obnavlja predstava nakon mjesec i pol, pa onda još jedna izvedba, pa opet dva mjeseca ništa. To je bilo užasno. Nisam htjela biti činovnik svoga posla u 27. godini. U HNK-u su mi nedostajali glumački treninzi. Željela sam igrati. Jer tek nakon desete izvedbe znaš što si zapravo napravio. I onda, ako si dobro napravio posao, u dvadesetoj, tridesetoj ili pedesetoj (akobogda toliko!) izvedbi nastaje onaj pravi užitak i za tebe i za gledatelje."

Tog užitka u HNK-u nije bilo i Nataša je odlučila otići.

Danas je ZKM njezino matično kazalište, u kojem ispunjava svoju želju za igrom.

Naprotiv, u HNK-u veoma rado gostuje, kad god joj se ukaže prilika (Cordelia u Shakespeareovu *Kralju Learu* u režiji Ivica Kunčevića; Celimena u Molièreovu *Mizantropu* u režiji Božidara Violača).

"Pozornica HNK-a prava je pozornica za mene. Ja volim HNK, ono glumiti za zadnji red balkona, to mi je jako velik trip."

NATAŠA U ZKM-u ILI

"Ovdje se radujem svakoj predstavi i svakom poslu. I svakom zajedničkom putovanju. Jer si s ljudima koje osjećaš i koji te osjećaju."

Nakon HNK-a, Nataša je angažirana u ZKM-u. Privukla ju je pozitivna energija toga kazališta. Tu je bila okružena mladim ljudima koji su htjeli raditi i istraživati. Željela je igrati, a u ZKM-u je to mogla. Prvi susret sa ZKM-om bila je predstava *Hekuba*. Predstava koja je nastala na Dubrovačkim ljetnim igrama gostovala je u ZKM-u tijekom sezone. Zatim je "uskočila" u *Magic & Loss*. Prva predstava koju je napravila kao članica ansambla ZKM-a bila je predstava *Tri mušketira* u režiji Janusza Kice, prema tekstu Dumas-Udovičić.

A onda se u Nataši probudila majka. U četiri godine Nataša je rodila troje djece – Tomu, Rožu i Tita Emanuela. U njezinoj kazališnoj karijeri došlo je do

zatišja. Tu, i tamo, između dviju trudnoća, odigrala bi pokojnu ulogu, na filmu ili u kazalištu.

U proljeće 2001. Nataša se vratila kazalištu. Trenutačno igra u četiri predstave koje su na repertoaru ZKM-a: *Brat magarac*, *Zaštićena zona*, *Veliki meštar svijeta* i *Susjeda*. Mjesečno igra barem desetak predstava.

NATAŠA ISPRED FILMSKE KAMERE

Nakon Golika i Dukića, Nataša je nastavila graditi svoje filmsko iskustvo. Prvo u debitantskom filmu Lukasa Nole *Dok nitko ne gleda* (1993.) – odglumila je glavnu junakinju bez teksta, koju muž proganja vlastitom ljubavnom psihozom.

Sljedeći susret s filmskom kamerom bila je televizijska drama Snježane Tribuson *Mrtva točka* (1994.) Igrala je djevojku koja se zapošljava u "peep baru" i pokušava pronaći sebe. Tu ulogu odigrala je pod maskom – bila je sakrivena jakom šminkom i šarenim kostimima.

Sljedeća suradnja sa Snježanom Tribuson bila je film *Prepoznavanje*. Nataša je glumila djevojku Anu, mladu ženu koja je u vihoru rata proživjela strahotu: srpski vojnik ubio joj je majku i baku, a zatim je silovao. Priča filma počinje kada Ana, koja je upravo počela sređivati svoj život, susretne ubojicu. Za tu ulogu Nataša je dobila Zlatnu arenu.

U sljedećem Lukasovu filmu *Rusko meso*, Nataša je glumila šeficu prostitutki, vlasnicu bordela koja je strah i trepet zaposlenih djevojaka. Bila je to prva uloga negativke u njezinoj karijeri. "U pripremanju uloge mnogo su mi pomogle televizijske emisije *Hollywoodske žene* i *Poroci Hollywooda*. Upravo u toj seriji bilo je riječi o mladoj prostitutki koja je nadjačala svoju Madame i preuzela njezin posao. Imala sam priliku vidjeti izraze njihova lica prilikom razgovora i to mi je bilo dovoljno da si mogu predočiti jedan takav lik."

Sljedeći film u kojemu je Nataša glumila jest *Mondo Bobo*, prvi hrvatski "low budget" film, nastao

u režiji Gorana Rušinovića i u produkciji Borisa T. Matića. Odglumila je lik novinarku koja istražuje slučaj Vinka Pintarića. Nataša nije bila ni redateljica ni producentica pa ipak njezina stvarna uloga u nastanku filma *Mondo Bobo* bila je velika. Poput dobre vile (zvali su je mama filma), krčila je put skupini nadobudnih mladih filmaša kroz zavrzlane hrvatske kinematografije.

"Goran Rušinović nazvao me u travnju ili svibnju 1996. godine. Našli smo se, dao mi je tekst, pročitala sam ga i onda se dugo ništa nije događalo. Kada mi je objasnio da on nije redatelj, nego slikar, da nema nikoga iza sebe, da ga nitko ne zna, sjećam se da sam ga upitala nešto što je jako važno u našem poslu: "Je li te strah?" Ne sjećam se točno što mi je rekao, ali znam kako je zgodno izmigoljio mojemu pitanju pa me zaintrigirao. Krenuli smo. Tu je bilo svačega: svada, HTV je ušao u projekt pa izašao, "Jadran film" je ušao, pa smo mi odbili raditi na 35 milimetara, izmjenjivali su se snimatelji, glumci... Odjedanput se stvorila skupina koja je trebala dovršiti taj projekt, a u njoj sam se našla i ja. Budući da Goran nije znao puno o glumi, zamolio me je da vodim brigu o glumcima. Sven je ušao u film dva dana prije početka snimanja. "Snimanje je bilo teško i naporno, stalno na rubu. Ali uspjeli su. Snimili su film, izmontirali ga, sve mane skromne produkcije i neznanja pretvorili su u vrline filma i *Mondo Bobo* se

M. Begović, *Amerikanska jahta u splitskoj luci*, HNK Zagreb

Hekuba, Dubrovačke ljetne igre

pojavio u Puli, na festivalu hrvatskoga filma u službenoj konkurenciji. Film je osvojio pulski festival.

"*Mondo Bobo* je film koji je nastao iz našega truda. I to se u njemu vidi. Tom filmu može se zamjeriti svašta, ali jedino što je nepobitno jeste ta energija

R. Medvešek, *Brat magarac*, ZKM Zagreb

ja koja je uložena u njegov nastanak i koja je vidljiva u filmu. U *Mondo Bobu* nije bilo radne organizacije. Nije se radilo po sindikalnim standardima od 8 ili 10 sati dnevno. Mi smo u *Mondo Bobu* radili koliko god smo mogli. Dapače, što si bio umorniji, to si bolje funkcionirao. Nismo imali toliko love da si možemo dopustiti odmor.”

Nakon iskustva s *Mondo Bobom* nešto se promijenilo u Natašinu životu. Otpor koji je do tada osjećala prema institucijama i konvencijama polako je počeo kopniti. Nataša je dobila ponudu da ponovno zaigra u HNK-u, ulogu Cordelie u *Kralju Learu*. Prihvatila ju je, i optimizam i užitek glume vratili su se. Intervjui su opet postali optimistični i otkaćeni, kao i na početku Natašine karijere.

NEKONVENCIONALNA NATAŠA

Prvo su svi htjeli imati Natašu Dorčić u svome filmu. Bila je mlada, popularna i uspješna. Iz tih vremena pamti se da je odbila jedan scenarij jer joj se nije sviđjelo kako je napisana glavna ženska uloga

koja joj je bila ponuđena. Drugi put pobunila se kada su joj dodijelili nagradu za koju je smatrala da je nije zaslužila. Onda nije htjela davati intervju. Optužili su je za nonšalantno odijevanje na pulskom festivalu, a ona je bila ljuta: kako čovjek može nositi *Max Maru* ako svakog mjeseca jedva dočeka da stigne porodična pomoć.

“Kada sam dobila Zlatnu arenu za ulogu kojom nisam bila zadovoljna, to me je užasno frustriralo. Zнала sam da mogu bolje. Ta Ana, bila je tako težak i kompleksan lik. Ja nisam imala iskustvo s kojim bih je mogla odigrati. Glumcu zna biti jako teško kada ga ne zadovoljava ono što radi, iako svi drugi mogu biti oduševljeni. Frustracija na frustraciju izazivaju monotoniju, proživljavaš život, a ne živiš ga.”

REKLAME

Nataša dugo nije htjela raditi reklame, a onda je slučajno došla na jedan casting “da se uslika i postane jedno od arhiviranih lica”. No, nije bilo tako. Naručiteljima se sviđjelo Natašino lice i Nataša je

snimila svoju prvu reklamu. Bilo je to 1999. godine, u doba kada su izbori postali hrvatska svakodnevica. Na "jumbo" plakatima koji su osvojili hrvatske gradove pojavilo se Natašino lice i slogan: *Dan koji će ti promijeniti život!* Svi su bili uvjereni kako je u pitanju propaganda neke političke stranke. No u pitanju je bio izrazito dobar marketinški potez tvrke koja je reklamirala "Elite" kavu.

"Svi su me pitali koja je to politička stranka kojoj sam prodala svoje lice, a ja sam šutjela jer nisam mogla reći – to je za kavu."

Nataša ima dobro iskustvo i sa sinkronizacijom reklame. Reklama za Erste mirovinski fond, na kojoj je surađivala, postigla je zavidnu recepciju i stekla velik broj obožavatelja. Nataša je izgovorila rečenicu: "Meni je veličina važna. A kome nije? "

TRUDNA GLUMICA

Kada je Nataša osjetila zov majčinstva, nije se povukla iz posla. Tako je hrvatski film i kazalište obogatila nizom trudničkih uloga.

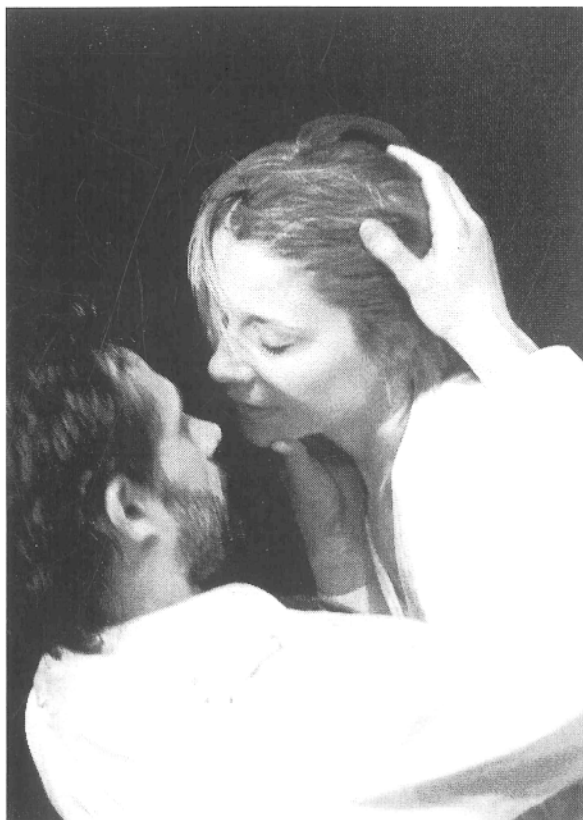
"Trudnoće su mi bile lagane pa su sva moja djeca bez ikavih tegoba vrlo rano glumila već u trbuhu, bilo na sceni, bilo na filmu. " S Tomom u trbuhu snimila je *Rusko meso* i *Mondo Bobo*. Roza je, i prije nego je bila rođena, glumila u dvjema predstavama – Shakespeareovu *Kralju Learu* i Passolinijevu *Piladu*. No najneobičniji slučaj bio je s Titom Emanuelom: on je postao sastavni dio predstave. U *Grad u gradu*, predstavi koju su Bobo Jelčić i Nataša Rajković radili kroz interaktivni proces s glumcima, Nataša je igrala ulogu trudnice Marije, poslovne tajnice u izdavačkom poduzeću pred stečajem.

SVAKODNEVNI ŽIVOT

Nataša, Sven, njihovo troje djece i pas danas žive u 35 kvadratnih metara. Nemaju kućnu pomoćnicu, ali imaju kućicu na Hudom Biteku, voćke, cvijeće, borove, dvije kade i pumpu. I vjetrenjaču za struju.

"Da, vjerojatno se jesam promijenila od početka karijere, ali to ti je teško vidjeti jer uvijek ideš nekako sam pokraj sebe. Misliš da je sve isto, a zapravo se sve promijeni. Danas se radujem svakoj ulozi koju mi ponude i svaka mi je super... i da – tu je vjerojatno promjena."

Svi elementi američke priče su tu. A gdje je taj prvi milijun dolara?

Z. Radaković, *Susjeda*, ZKM, Zagreb

UPITNIK

NAJDRAŽI LIK u kazalištu – Celimena iz Molièreova *Mizantropa*. Mislim da je to najveća ženska rola u klasičnom teatru. Ona ima veliki raspon ženske ljepote, šarma i koketnosti. I brža je od svih muških u komadu. Čak je ni kraj ne dotuče, nego ona jednostavno promijeni društvo.

NAJDRAŽI LIK na filmu – *Mirta uči statistiku*; to mi je bio najdraži i najsladi posao, kao neko odrastanje.

NAJDRAŽA ULOGA u kazalištu – moja minijatura u *Bratu magarcu*.

NAJDRAŽA ULOGA u filmu – *Mrtva točka* Snježane Tribuson; cura koju dečko hoće zaposliti u "peep showu". Bila sam zadovoljna načinom kako sam igrala i onim što sam poslije vidjela na ekranu. Tu sam uspjela obaviti svoj posao onako kako sam htjela do kraja.

Goran Višnjić & Nataša Dorčić

UČITELJI – Krešo Golik, Ici Boban, Božidar Violić, Sven Medvešek i kolege s kojima radim predstave.

UZORI – Ingrid Bergman; ona ima samozatajnu ljepotu i intelektualnost koja nije ratoborna i pokazivačka. Uvijek je iznutra, a uvijek je sve po njezinom. Ona mi je uzor i po izgledu i po glumi i po životu.

FILMSKA ILI KAZALIŠNA GLUMA?

Volim filmsku glumu. Kada snimam film, recimo neku scenu u interijeru, onda imam osjećaj kao da je kamera neki zgodan tip koji me baš sad gleda. Recimo, ja sam u kafiću, on me gleda i onda ja igram tu scenu za njega. Volim filmsku glumu i zato što je puno tiša, čini mi se da je taj samozatajni trenutak koji volim u glumi možda više moguć na filmu.

U kazalištu moraš biti jak i dostupan i u zadnjem redu, čak i ako si u ulozi tih i samozatajan, ali i to mi

je vrlo zanimljivo. Jednom riječju, ja sam zaista odabrala posao koji iskreno volim i uživam u njemu. A to je velika sreća.

TREMA U POSLU?

Ja imam jednu ratobornu tremu, nemam tremu koja me blokira. Ako se strah i dogodi, to mi je dobro, jer me tjera da radim dalje, dublje u predstavu. U odnosu na publiku, nemam tremu. Volim publiku.

KAKO NASTAJU USPJEŠNI PROJEKTI?

Tako da se zaljubiš ili u tekst ili u režisera ili u glumce. Možete se vi i svadati i ne podnositi, ali mora biti neka dobra magija na tom projektu. Onda to uspije. To mi se npr. dogodilo s Ici na *Hekubi* 1991, s Renom na *Bratu magarcu*.

NAGRADE

Imam samo dvije. Jedna je Rektorova, ona mi je jako

draga, dobila sam je za Grušenjku u *Braći Karamazovima* na zadnjem ispitu na Akademiji. I Zlatnu arenu 1996. godine.

SAVJET

Kad si mlad, veoma često žele te iskoristiti, radi prodaje nekih novina ili nešto... pa se toga treba čuvati. Bolje je ne žuriti, ima vremena kada ćeš reći kakve gaćice nosiš.

PRIMJEDBA

Bilo bi normalno da imamo veće plaće. Mi imamo iste plaće kao "zetovci". Ne mislim da oni trebaju imati manje plaće, ali mislim da bi mi trebali imati veće. Jer osim što smo završili "neku" Akademiju, prodajemo svoj život, trud i znoj ljudima koji to dođu gledati, a to nije uvijek lako. Uostalom, zašto kultura mora uvijek biti zadnja rupa na sviralu.

PLANOVI

Toliko sam radila ove sezone da bih se ovo ljeto baš željela odmoriti.

NATAŠA O VJERI

Tekst mi se na prvu loptu nije svidio – ni ja ni moji bližnji nismo imali tragičnu sudbinu u ovom ratu, tako da sam krenula čeprkati po nečemu što zapravo ne poznajem. Ja sam u to doba imala dvadeset jednu godinu i bila sam studentica. Ali, onda sam se pustila, kolege i ja smo povukli, dali smo se sto posto i počela je nastajati dobra predstava. Bez njihove pomoći ne bih uspjela izvući svoju Vjeru...

Moja Vjera žena je koja nikada nije imala pravi identitet i kada je došlo do krizne situacije u općem životu, apsolutno je pogubila konce. Prestrašila se same sebe u datim okolnostima. Stvarnost u njezinoj glavi prestala je biti prava stvarnost u njezinu životu. Pukla je jer je tražila sebe vani, oko sebe, a ne unutra. A sebe ne možeš naći vani. Zanimljivo bi bilo vidjeti što se nakon ubojstva dogodilo s Vjerom.

Sven & Nataša

